

Broj: X-KŽ-08/598**Sarajevo, 25.05.2010. godine**

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudija Meddžide Kreso, kao predsjednice vijeća, te sudija Nedžada Popovca i Mirze Jusufovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Melike Murtezić, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Duratović Nisveta i Halilović Zijada, zbog krivičnog djela krijumčarenja lica iz člana 189. stav (1) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), odlučujući po žalbama Tužilaštva BiH broj KT-453/06, optuženog Duratović Nisveta i njegovog branioca advokata Milana Romanića i branioca optuženog Zijada Halilovića, advokata Alage Bajramovića, uzjavljenima protiv presude ovog Suda broj X-K-08/598 od 31.12.2009. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25.05.2010. godine donio je slijedeću

PRESUDU

Odbijaju se, kao neosnovane žalbe Tužilaštva BiH broj KT-453/06, optuženog Duratović Nisveta i njegovog branioca advokata Milana Romanića i branioca optuženog Zijada Halilovića, advokata Alage Bajramovića, potvrđuje se presuda Suda BiH broj X-K-08/598 od 31.12.2009. godine.

Obrazloženje

Presudom Suda BiH broj X-K-08/598 od 31.12.2009. godine optuženi Nisvet Duratović i Zijad Halilović oglašeni su krivima da su na način opisan u izreci prvostepene presude, iz koristoljublja omogućili prelazak preko državne granice licima koja ne ispunjavaju za to uslove propisane zakonom, čime su počinili krivično djelo krijumčarenja lica iz člana 189. stav (1), a u vezi sa članom 29. KZ BiH, te su osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po 7 mjeseci. Optuženima je u izrečenu kaznu zatvora uračunato i vrijeme koje su proveli u pritvoru, te su obavezani i na plaćanje troškova krivičnog postupka.

Protiv prvostepene presude žalbu su blagovremeno uložili Tužilaštvo BiH, branioci optuženih i optuženi Nisvet Duratović lično.

Tužilaštvo BiH prvostepenu presudu pobija u dijelu odluke o krivičnopravnoj sankciji, navodeći da izrečena kazna nije adekvatna u smislu prevencije da počinioci ubuduće ne čine krivična djela, kao ni u pogledu utjecaja na svijest građana o pogibljenosti konkretnog krivičnog djela, te pravednosti kažnjavanja počinioca. Optužba predlaže izricanje težih zatvorskih kazni.

Optuženi Nisvet Duratović u svojoj žalbi navodi niz navodnih protivrječnosti i neistina koje su svjedoci optužbe iznijeli tokom suđenja, ističući da ono što su izjavili svjedoci Macanović Asim, Seferović Enes, Kaltak Husein, Mulalić Hasib,

Hodžić Hamdo, Macanović Enes i Tahirović Senad nije istina. Optuženi predlaže da Apelaciono vijeće ukine prvostepenu presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje, ili da preinači prvostepenu presudu na način da donese oslobađajuću presudu.

Branioци Duratovića i Halilovića pobijaju presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. ZKP BiH.

Oba branioци ističu da je u postupku učestvovao sudija koji je morao biti izuzet, jer je isti sudija donio i presudu po sporazumu o priznanju krivnje u odnosu na optuženog Senada Tahirovića. Također, oba branioци ukazuju na povredu iz tačke k), odnosno navode da je pobijana presuda nerazumljiva, da ne zadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Branilac prvoptuženog navodi da je povrijeđeno pravo na odbranu time što je sud odbijao prijedloge i prigovore odbrane koje su ulagali prilikom ispitivanja svjedoka optužbe, kao i time što sud nije prihvatio da se uvedu kao materijalni dokazi izjave Seferović Enesa i Kaltak Huseina. Branilac također smatra da je sud prihvatio i nezakonit dokaz (izjava svjedoka Macanović Asima) jer je identitet svjedoka utvrđen na osnovu saobraćajne dozvole i zdravstvene knjižice, navodno njegove snahe.

Branilac prvoptuženog smatra i da nije u potpunosti riješen predmet optužbe, jer je vidljivo da činjenični opis iz izreke presude ne odgovara činjeničnom opisu iz dijela optužnice. Branilac ističe da tokom suđenja optužba niti jednim dokazom nije dokazala da je na strani optuženih postojao dogovor da zajednički učine krivično djelo. Odbrana smatra i da je optužba prekoračena, te da je pobijanom presudom povrijeđen i subjektivni i objektivni identitet optužbe: subjektivni jer je optužnicom Tužilaštva pored optuženog Duratovića, za isto djelo optužen i Tahirović Senad i Halilović Zijad, a u presudi su oglašeni krivim samo Duratović i Halilović; a povredu objektivnog identiteta odbrana vidi u razlici između optužnice i izreke presude („izrađivao“ i „pribavljao“ pasoše).

Branilac je mišljenja da je sud pogrešno kao vjerodostojne prihvatio i izjave svjedoka Macanović Ramiza i Macanović Dženane, u kojima postoji niz protivrječnosti, kao i iskaz svjedoka Tahirovića, koji je potpisao sporazum o priznanju krivnje, te ima motiv i lični interes da tereti druge saoptužene

U pogledu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branilac prvoptuženog navodi da nisu izvedeni dokazi kojima bi se dokazao neki prethodni dogovor, kao ni da je optuženi Duratović na bilo koji način nabavljao lažne sportske pasoše, niti je utvrđeno koji dokumenti i predmeti pronađeni u kući optuženog Duratovića pripadaju Tahirović Senadu, jer su neki dokumenti očigledno bili njegovi.

Branilac prvooptuženog smatra da postoji povreda krivičnog zakona jer krivično djelo koje se optuženom stavlja na teret može se izvršiti samo sa direktnim umišljajem, međutim, tokom suđenja nije dokazano da je optuženi bio svjestan da svojim radnjama čini obilježja krivičnog djela koje mu se stavlja na teret. Također, branilac ističe i da krivično djelo koje se optuženom stavlja na teret ima blanketni karakter, a što znači da radnja djela upućuje na odgovarajuće propise kojima se reguliše zakonit prelazak državne granice, u pobijanoj presudi nije navedeno koje je to propise kojima se reguliše zakonit prelazak državne granice, optuženi povrijedio, što ukazuje da optuženi nije mogao ni biti počinitelj ovog djela.

Branilac prvooptuženog također pobija prvostepenu presudu i u dijelu odluke o krivičnopravnoj sankciji i odluke o troškovima krivičnog postupka, te u konačnici predlaže da Apelaciono vijeće žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači na način da će optuženog Duratovića osloboditi od optužbe, ili da ukine pobijanu presudu i održi pretres.

Branilac optuženog Halilovića također ističe da u pobijanoj presudi nije navedeno iz kog zakona proizilazi da je omogućen nezakonit prelazak granice.

U izreci stoji da je pasoše pribavljao Tahirović, dok se kasnije navodi da ih je uglavnom pribavljao optuženi Duratović, pa ostaje nejasno ko ih je ustvari pribavljao. Odbrana navodi da u obrazloženju presude, u odnosu na optuženog Halilovića, sud uopšte ne navodi sadržaj izvedenih mnogobrojnih dokaza, nego ih samo identifikuje i nabroja na 4 stranice, tako da se iz obrazloženja presude ne vidi šta je bitno i odlučni sadržaj materijalne dokumentacije i šta su svjedoci svjedočili. Odbrana drugooptuženog također ističe i da nije cijenjen iskaz koji je dao optuženi, te da je prihvaćen kao istinit iskaz saoptuženog-osuđenog Tahirović Senada, koji je saslušan kao svjedok, a da ovaj iskaz nije doveden u vezu sa iskazom optuženog Halilovića kao svjedoka, koji takav iskaz u odlučnim činjenicama pobija, nití u vezu sa ostalim izvedenim dokazima.

U odnosu na iskaz svjedoka po čuvenju, Bisere Hodžić, odbrana ukazuje da je na strani 20. presude, izostavljeno je navođenje cjelokupne sadržine i ocjene iskaza datog neposredno na glavnom pretresu, jer je suština da je iskaz svjedoka sa glavnog pretresa protivrječan iskazu iz istrage. Odbrana ističe i da sud nije doveo u vezu ni iskaz ovog svjedoka sa iskazom svjedoka Ružnić Hasana koji nije potvrdio njenu priču.

Branilac optuženog Halilovića ukazuje i na povredu krivičnog zakona koja prema stavu odbrane postoji jer izreci presude nije naveden blanketni propis koji je povrijeđen, kao ni odlučna činjenica da je neko od 18 lica navedenih u optužbi zaista prešao državnu granicu i ušao u Veliku Britaniju.

Branilac također osporava i činjenično stanje utvrđeno prvostepenom presudom, te nalazi da je isto pogrešno i nepotpuno utvrđeno jer sud nije cijenio iskaze svjedoka:

dr. Lubine Dominik, Dizdarević Sulejmana, Hodžić Bisere, te zbog poklanjanja vjere svjedoku Senadu Tahiroviću. Branilac optuženog Halilovića također ističe da pobijana presuda ne navodi dokaze na osnovu kojih je utvrđeno postojanje prethodnog dogovora optuženih. Također odbrana smatra da su pogrešna utvrđenja da je optuženi Halilović kao generalni sekretar kluba, sastavljao spiskove sa neistinitim podacima u pogledu statusa lica u sportskom KB savezu BiH, radi njihovog odlaska na navodna sportska takmičenja, te da je optuženi Halilović dobio ili primio bilo kakvu novčanu vrijednost od bilo koga na ime pribavljanja predmetnih viza.

Branilac je mišljenja da u slučaju postojanja vize izdate u proceduri od nadležne ambasade, ne može govoriti o nezakonitom pribavljanju i nezakinitom ulasku u Veliku Britaniju ili prelasku državne granice, ako lice ima urednu putnu ispravu i potrebnu vizu koju je izdao nadležni organ te zemlje, kako to pogrešno čini pobijana presuda.

I branilac optuženog Halilovića presudu pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, jer se presuda nije bavila olakšavajućim okolnostima. Branilac predlaže da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači, tako da se optuženi Halilović oslobodi od optužbe, ili da se presuda ukine zbog bitnih povreda i odredi održavanje glavnog pretresa.

Tužilaštvo je dostavilo odgovore na izjavljenje žalbe, s prijedlog da se iste odbiju kao neosnovane. Branioci su također dostavili odgovore na žalbu optužbe s prijedlozima da sud istu odbije kao neosnovanu.

Dana 25.05.2010. godine, održana je sjednica vijeća Apelacionog odjeljenja na kojoj su stranke i branioci ukratko iznijeli žalbene navode i razloge, kao i odgovore na žalbu suprotne strane, pri čemu su u cijelosti ostali kod pismeno iznijetih argumenata.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga i prigovora, Apelaciono vijeće je odluku kao u dispozitivu donijelo iz razloga koji slijede:

Apelaciono vijeće je prvo ispitalo da li postoje bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje ukazuju branioci u svojim žalbama, te zaključilo da žalbeni navodi nisu osnovani.

Suprotno žalbenim navodima, Apelaciono vijeće nalazi da optužba nije prekoračena. Odlučujući o osnovanosti ovog žalbenog prigovora, Apelaciono vijeće ukazuje na odredbu člana 280. stav (1) ZKP BiH,¹ da se presuda može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj

¹ Član 280 ZKP BiH: „(1) Presuda se može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu iznijetih optužbi.“

optužnici. Prvostepeni sud je uglavnom usvojio činjenični opis djela iz optužnice, te je izvršio korekciju činjeničnog stanja na osnovu izvedenih dokaza na način da je umjesto termina "izrađivao" u presudi utvrdio da je prikladniji termin „pribavljao“. U pobijanoj presudi ostao je nenarušen identitet stvarnog događaja i nisu mijenjane činjenice koje predstavljaju bitna obilježja krivičnog djela. Činjenični opis djela je prilagođen, a na šta je bio ovlašten prvostepeni sud, jer se njime ne dira u kvalifikaciju djela, niti se na bilo koji drugi način dovodi u pitanje identitet djela iz optužnice, stoga objektivni identitet nije povrijeđen.

U pogledu subjektivnog identiteta, potrebno je istaći da sud presudom može obuhvatiti samo osobe koje su optužene. Nesporno je da su optuženi Duratović i Halilović osobe koje su optužene optužnicom Tužilaštva BiH i koje su presudom koja je rezultirala nakon odluke po toj optužnici, oglašene krivima. Činjenica da je treće lice optuženo (drugooptuženi Senad Tahirović) istom optužnicom, u odnosu na koje lice je postupak razdvojen zbog zaključivanja sporazuma o priznanju krivnje, ne dovodi u pitanje niti narušava subjektivni identitet između optužnice i prvostepene presude. Istovremeno, razdvajanjem postupka prema optuženom Tahiroviću, sud nije propustio da riješi predmet optužbe u cijelosti, kako to neosnovano ukazuje odbrana, jer je postupak protiv ovog optuženog okončan presudom istog suda, ali u razdvojenom postupku, jer su se predmeti našli u različitim procesnim situacijama i fazama nakon što je Tahirović sklopio sporazum o priznanju krivnje, koji je i prihvaćen od strane suda.

Neosnovano branioci ističu da je u postupku učestvovao sudija koji je morao biti izuzet. Naime, sama činjenica da je sudija odlučivao o prihvatanju sporazuma o priznanju krivnje u drugim postupcima gdje su optuženi bili lica koja su u konkretnom postupku bili i svjedoci, samo po sebi, ne dovodi do povrede prava na pravično suđenje u smislu standarda koje propisuje član 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda. Također, ne postoje bilo kakvi relevantni dokazi koji bi osnovano mogli ukazivati na to da je sudija bio pristrasan pri donošenju osporene odluke, te da je time povrijeđeno pravo na pravično suđenje, odnosno da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.²

Nakon što je detaljno i s dužnom pažnjom analiziralo pobijanu presudu, sa aspekta postojanja nedostataka koji bi mogli da predstavljaju bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav (1) tačka k) ZKP BiH, Apelaciono vijeće je zaključilo da presuda ne sadrži manjkavosti koje su navedene u tački k), kako je to u žalbama branilaca navedeno, te je stoga prigovore valjalo odbiti kao neosnovane.

Činjenični opis djela u izreci je jasan, određen i potpun, te sadrži činjenice i okolnosti koje predstavljaju bitne elemente krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim. U izreci je navedeno mjesto, vrijeme i način izvršenja krivičnog

² Vidi : Odluka o dopustivosti i meritumu, AP 1394/07, Ferid Okić, par. 65

djela, te su jasno naznačene radnje optuženih. U obrazloženju presude imenovani su izvedeni dokazi, zatim je naveden sadržaj tih dokaza, te ocjena vjerodostojnosti istih. U pobijanoj presudi su dati razlozi o odlučnim činjenicama relevantnim za presuđivanje u ovoj krivičnopravnoj stvari, uz detaljnu i iscrpnu analizu svih dokaza kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti. Činjenica da prvostepeni sud nije naveo sadržaj iskaza u cijelosti, ne predstavlja povredu odredaba krivičnog postupka. Naime, ne postoji zakonska obaveza da se u presudi izloži sadržaj svih pojedinih dokaza. Zakonska obaveza je razmatranje svih iznesenih dokaza prilikom donošenja odluke. Bilo bi nesvršishodno nametati bilo kojem sudu obavezu da u cijelosti navede sadržaj svakog pojedinačnog dokaza, dakle, svako svjedočenje i svaki materijalni dokaz koji su izneseni tokom glavnog pretresa.

Nadalje, neosnovano odbrana ukazuje i na povredu prava na odbranu. Navodi odbrane ne daju osnova za zaključak da je prvostepeni sud povrijedio pravo optuženog na formalnu i materijalnu odbranu. Činjenica da je prvostepeni sud odbio neke prijedloge odbrane sama po sebi ne ukazuje na propust suda, jer upravo iz odredbe člana 236. ZKP BiH nesporno proizilazi pravo sudije koji rukovodi glavnim pretresom da odbije prijedloge stranaka i branilaca koji nije relevantan za dokazni postupak, odnosno koji nije osnovan. Dužnost je suda da otkloni sve što odugovlači postupak, jer iz zakona ne slijedi obaveza suda da mora izvesti svaki predloženi dokaz, te je pitanje prihvatanja ili ne prihvatanja određenog prijedloga pitanje slobodne ocjene suda u svakom pojedinačnom slučaju. Odbrani nije negirano pravo da ospori dokaze protiv optuženog, stoga Apelaciono vijeće nalazi da ne postoji povreda prava na odbranu kako to neosnovano ukazuje odbrana.

Prvostepeni sud nije zasnovao svoju odluku na nezakonitom dokazu, kako to neutemeljeno ističe odbrana. Izjava i iskaz svjedoka Macanović Asima nisu nezakoniti. Naime, odbrana pogrešno zaključuje da je identitet ovog svjedoka utvrđen na temelju saobraćajne dozvole i zdravstvene knjižice snahe, nezakonit. Naime, iz izjave ovog svjedoka proizilazi da je on predočio saobraćajnu dozvolu, što samo po sebi ne dovodi u pitanje identitet svjedoka, pogotovo ako se uzme u obzir da ničim nije doveden u sumnju identitet ovog svjedoka u daljem postupku pred Sudom BiH. Zdravstvena knjižica koju je ovaj svjedok predočio nije imala za svrhu identifikaciju svjedoka, već je svjedok predočavao podatke o onome što mu je poznato u vezi nabavljanja vize za sina i snahu, kao i u pogledu činjenice da je Macanović Dženana osigurana preko muža koji boravi i radi u Italiji, te da zbog poroda se nije mogla odazvati pozivu tužilaštva. Navodi odbrane su u potpunosti neosnovani, te predstavljaju isticanje djelomičnih navoda i nepotpunih činjenica.

U pogledu prigovora koji se odnosi na propust prvostepenog vijeća da se pozove na propis koji je povrijeđen, odnosno pozivanje na propis koji čini prelazak granice nedozvoljenim, Apelaciono vijeće ističe slijedeće. Iz zakonske odredbe člana 189. KZ BiH jasno proizilazi da je riječ o blanketnoj normi. Međutim, u konkretnom slučaju Apelaciono vijeće nalazi da, s obzirom na način izvršenja krivičnog djela, prvostepeni sud nije načinio povredu time što se nije pozvao na poseban propis koji

bi činio prelazak granice nedozvoljenim. Naime, iz izvedenih dokaza proizilazi da se nedozvoljenost prelaska granice izvodi iz činjenice da su uslovi za prelazak granice stvoreni na osnovu neistinih, netačnih i fiktivnih podataka. Tačno je da su lica imala putne isprave sa odgovarajućim vizama koje su izdate od nadležnih ambasada, ali postupak pribavljanja istih je nesporno nedozvoljen, te u konačnici i čini nedozvoljenim takav prelazak preko granice. Sam prelazak granice, odnosno omogućavanje nedozvoljenog prelaska granice, ne može se izolovano posmatrati, već u povezanosti sa svim uzročno-posljedičnim radnjama. Dokazane radnje optuženih imale su za direktnu posljedicu omogućavanje prelaska granice, koji prelazak je u potpunosti nezakonit, jer je omogućen na temelju netačnih i fiktivnih podataka. Stoga, iako odredba člana 189. KZ BiH ima u osnovi blanketni karakter, ne može se striktno formalno tumačiti ova zakonska odredba, kako to neosnovano tumači odbrana, te ovo Vijeće zaključuje da ne postoji bitna povreda odredaba krivičnog postupka, niti povreda krivičnog zakona.

Pravilno prvostepeni sud u svom obrazloženju ukazuje i na činjenicu da je osnov inkriminacije član 6. Protokola protiv krijumčarenja migranata kopnenim, morskim i vazdušnim putem, kojim je dopunjena Konvencija UN-a protiv transnacionalnog organiziranog kriminala, što ne može dovesti u pitanje postojanje ovog krivičnog djela.

Nadalje, prema ocjeni ovog Vijeća, prvostepeni sud je na pravilan, pouzdan i potpun način utvrdio činjenično stanje u ovom predmetu. Sud je dao sveobuhvatnu analizu dokaza, na način da je prvo cijenio svaki dokaz pojedinačno, a zatim i u međusobnoj povezanosti.

Prvostepeni sud je prihvatio kao vjerodostojan iskaz Senada Tahirovića, jer isti na detaljan način opisuje uloge i aktivnosti optuženih. Vjerodostojnost i pouzdanost ovog svjedoka, prvostepeni sud je pravilno cijenio upoređujući navode, činjenice i okolnosti o kojima je ovaj svjedok svjedočio sa ostalim izvedenim dokazima (iskazima svjedoka i materijalnom dokumentacijom). Suprotno navodima odbrane, prvostepeni sud je ukazao i na određene kontradiktornosti u iskazu ovog svjedoka, što ukazuje na pravilnost ocjene dokaza od strane prvostepenog suda.

Prvostepeni sud je dao iscrpnu i detaljnu analizu iskaza svjedoka Kaltak Huseina, Seferović Enesa, Tahirović Senada, Hodžić Bisere i Dizdarević Sulejmana, kao iskaza svjedoka odbrane: Macanović Ramiza i Macanović Dženane u pogledu relevantnih činjenica i okolnosti. Iskazi ovih svjedoka su konzistentni i detaljni, te cijenjani u međusobnoj povezanosti čine cjelinu. Svjedoci Kaltak Husein i Seferović na jednak način opisuju postupak pribavljanja viza, počev od upoznavanja sa optuženim Duratovićem, prethodne ponude za pribavljanje njemačke ili italijanske vize, što su svjedoci odbili zbog kratkog vremenskog perioda na koji su te vize mogle biti izdate, do pribavljanja engleske vize i odlaska u Englesku. Svjedoci Macanović Dženana i Ramiz konzistentno u svojim iskazima opisuju pribavljanje vize (engleske i italijanske) radi odlaska u Italiju. Iz iskaza svjedoka nesumnjivo

proizilazi da se isti nisu bavili sportom, a pogotovo ne kick box-om. Svjedoci decidno opisuju i plaćanje viza, a što je detaljno obrazložio prvostepeni sud.

Optuženi Duratović u svojoj žalbi neosnovano negira navode svjedoka koji su saslušani tokom glavnog pretresa, prvenstveno svjedoka Senada Tahirovića, Huseina Kaltaka, Enesa Seferovića i Asima Macanovića. Apelaciono vijeće nalazi da tvrdnje optuženog nisu potkrijepljene izvedenim dokazima. Ovo Vijeće nije poklonilo vjeru navodima optuženog, u kojima iznosi argumente o postojanju dogovora između svjedoka Tahirovića i drugih svjedoka da zajedno, namjerno terete optuženog Duratovića.

U pogledu uloge i učešća optuženog Halilovića, sud je dao detaljno obrazloženje svih dokaza na kojima temelji svoju odluku, te na osnovu istih zaključilo da je nedvojbeno i optuženi Halilović imao odlučujuću ulogu u izvršenju krivičnog djela i da bez njegovog doprinosa, kao generalnog sekretara Kick box saveza BiH ne bi došlo do realizacije plana, koji zaključak u cijelosti prihvata i ovo vijeće. Pored iskaza svjedoka Tahirovića, prvostepeni sud je, suprotno žalbenim navodima, detaljno analizirao iskaz svjedoka Bisere Hodžić, kao i svjedoka optužbe: Lubina Dominika, Bore Krstića, Almira Tutića. Prvostepeni sud je dao valjano obrazloženje zašto nije u cijelosti prihvatio iskaze svjedoka odbrane, već je svoja činjenična utvrđenja temeljio na iskazima svjedoka Tahirovića i Bisere Hodžić.

Žalbeni navodi branilaca optuženih kojima osporavaju činjenično stanje predstavljaju paušalne tvrdnje, te pozivajući se na određene dijelove iskaza i izjava svjedoka, koji su izvedeni iz konteksta ne dovode u sumnju činjenična utvrđenja prvostepenog suda. Naime, svaki dokaz je potrebno cijeliti u cjelini, a ne na način da se određeni dijelovi iskaza cijene van konteksta cjelokupnog sadržaja pojedinačnog dokaza, ali i međusobne povezanosti svih dokaza.

Suprotno žalbenim navodima, prvostepeni sud je pravilno utvrdio da sposobnost optuženih da shvate značaj djela koje su počinili i upravljaju svojim postupcima ničim nije dovedena u pitanje, koji zaključak nesporno proizilazi iz izvedenih dokaza, a koji u cijelosti prihvata i Apelaciono vijeće. Pogrešno odbrana interpretira da sud nije izveo dokaze koji se odnose na umišljaj, jer umišljaj optuženih proizilazi iz izvedenih dokaza, iz kojih i proizilaze bitna obilježja krivičnog djela.

Prema ocjeni ovog vijeća, prvostepeni sud je pravilno odmjerio krivične sankcije za optužene, te su žalbeni prigovori i razlozi odbrane i optužbe u cijelosti neosnovani. Naime, Apelaciono vijeće smatra da je prvostepeni sud pravilno odmjerio krivične sankcije, imajući u vidu sve subjektivne i objektivne okolnosti koje se odnose na krivično djelo i optužene, a koje izrečene kazne čine adekvatnim s obzirom na stepen krivične odgovornosti, pobude iz kojih je djelo učinjeno, te osobne prilike optuženih. Izrečene zatvorske kazne u trajanju od po 7 mjeseci, pravilno su odmjerene, te adekvatne za postizanje kako svrhe krivičnopravnih sankcija, tako i svrhe kažnjavanja.

Također, branioci u svojim žalbama nisu iznijeli argumnete niti razloge koji bi doveli u sumnju ispravnost odluke prvostepenog suda u pogledu obaveze optuženih da snose troškove krivičnog postupka. Odredba člana 188. stav 1. ZKP BiH jasno propisuje da u slučaju donošenja presude kojom se optuženi oglašavaju krivima, sud će u pravilu donijeti i odluku kojom se optuženi obavezuju da naknade troškove postupka, što je prvostepeni sud pravilno i izrekao. Odredbom člana 188. stav 4. ZKP BiH propisan je izuzetak od prethodnog pravila, na način da je ostavljena mogućnost da se optuženi djelimično ili u cjelosti oslobode obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka.

Prema ocjeni Apelacionog vijeća, odbrana nije dokazala da bi plaćanjem troškova krivičnog postupka bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili osobe koju je on dužan da izdržava, odnosno nije osporena ispravnost prvostepene presude.

S obzirom da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, vijeće Apelacionog odjeljenja je u smislu odredbe člana 313. ZKP BiH odbilo žalbu kao neosnovanu i potvrdilo prvostepenu presudu.

Zapisničar:
Melika Murtezić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Meddžida Kreso

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.